СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 145. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 1-го СЕРПНЯ 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 1, 1986 — No. 145. — VOL. XCIII

ПРОДОВЖУЮТЬ КАРАТИ ЧОРНОБИЛЬСЬКИХ КЕРІВНИКІВ

Київ. — Київська газета „Правда України" помістила у числі з 29-го липня ц.р., коротку інформацію про те, що Москва продовжує „чистку" в Чорнобилі, Прип'яті й околиці серед керівного активу на чорнобильській нуклеарній енергетичній станції, які нібито є відповідальні за катастрофу, яка там трапилася ще в квітні і яка мала трагічні наслідки не тільки для України, але також для Білорусі, сателітних країн Східньої Европи, а навіть західніх держав, зокрема Скандинавії, де було відмічено найвищий відсоток радіяції поза кордонами СССР.

Від головного інженера Николая Фоміна, якого, до речі, звільнили з праці ще минулого місяця, відібрали партійний квиток, тобто викинули з компартії, а це в совєтських умовинах часом гірше від втрати праці, бо з партійним квитком пов'язані всякі інші привілеї, якими користуються керівники підприємств, заводів, установ, не згадуючи вже про членів Центрального Комітету партії, членів Ради Міністрів, Політбюра, Верховної Ради й інших рад.

Н. Фомінові закинули, що він не поробив жадних запобігаючих заходів на енергетичній станції під час експериментальних праць, які велися там в квітні. Що це за „експериментальні праці" велися в Чорнобилі „Правда України" не вияснює. Існують на Заході здогади, що в Чорнобилі виробляли плютоній для продукції атомової зброї і транспортували його до фабрик в Білорусі.

„Правда України" інформує також про звільнення з праці Т. Завальнюка, нуклеарного спеціяліста у справах безпеки у південнозахідній частині України, його зверхника Євгенія В. Кулова, який був крайовим директором безпеки. Дисциплінарні кари отримали Т. Парашин, голова партійної клітини в чорнобильській станції і Олександер С. Гаманюк, партійний шеф у Прип'яті, маленького містечка, яке тепер, після виселення, стало „містечком духів".

Все ще поменшують наслідки радіяції

Джаксонвилл, Фла. — В місцевому часописі „Фльорида Таймс-Юніон" в числі з 27-го липня поміщена редакційна стаття під заголовком „Совєти продовжують применшувати затруєння з Чорнобиля".

В статті згадано про рапорт, переданий шведським радіо, про те, що в 1,500 озерах і потоках в північносхідній Швеції заборонено ловити рибу в наслідок небезпечно високого рівня затруєння після нуклеарної трагедії в Україні. Нуклеарні опади, що затруїли води Швеції мусіли подорожувати від 750 до 1,000 миль. А совєти твердять — пише часопис — що пити воду з резервуару в Києві,80 миль від центру вибуху, цілковито безпечно, хоч спостерігається ще й далі просочування радіяції три місяці після вибуху реактора. Совєти, проте, створили нову систему постачання водою мешканців Києва, що сталося вже після того, як досить довгий час мешканці міста пили воду зі старого резервуару. Щобільше, населення повідомили про вибух щойно три дні пізніше, і лише на 12-ий день після вибуху, що стався 26-го квітня, стільки радіоактивного пилу впало на вулиці столиці України, що треба було його змивати водою.

Поширене затруєння води в Україні можна вважати очевидним, продовжує газета, з огляду на місце розташування енергетичної станції, де стався вибух. Вона міститься на ріці Прип'ять, недалеко від місця впадання її в Дніпро, що тече в південному напрямку через Київ. Басейн обох річок, Прип'яті та Дніпра, формують терен спливання води з найбільших европейських боліт, які доходять до і поза кордон з Польщею, саме цей простір був затруєний в наслідок нуклеарного вибуху в Чорнобилі, коли початкові опади просякнули північну болотяну частину України і Білорусі, а згодом вітер змінив свій напрям на південь і захід, покривши болотяну територію в цьому напрямку.

На протязі останніх 100 років відбувалося осушування боліт, щоб перетворити їх в сільсько-господарський район, проте цей простір і далі творить широкий басейн води, що стікає в київський резервуар і далі в Чорне море. Болота ці пересікаються широкими і мілкими річками, які впадають у Прип'ять. Совєти збудували 12-милевий насип, щоб забезпечити від змивання радіяції з суходолу в Прип'ять. Це, проте, не може стримати велику кількість радіяції, яка осіла на сотнях квадратових миль болотяного простору, від проникання через течію води в Прип'ять і Дніпро.

Радіо Західньої Німеччини подало, що вода, що постачається в Київ, затруєна радіоактивними ізотопами, і що така ситуація триватиме довгий час, а мешканцям міста воду довозять тяговими автами.

Якщо північносхідня Швеція в наслідок рівня радіяції мусіла заборонити рибальство, закінчує „Фльорида Таймс-Юніон", то твердження совєтів, що вода в Дніпрі біля Києва є безпечною для пиття — є прямо неймовірним.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ДЖ. БУШ НЕ ЗУСТРІЧАТИМЕТЬСЯ З ПВО

Єрусалим, Ізраїль. — Віцепрезидент З'єднаних Стейтів Америки Джордж Буш, який відбуває тепер 12-денну поїздку до країн на Близькому Сході, заявив представникові Палестинської Визвольної Організації, що З'єднані Стейти Америки ніколи не вестимуть формальних переговорів з Ясіром Арафатом і очолюваною ним організацією поки ПВО не визнає права Ізраїля на існування і свою державу та не підпорядкується резолюціям Організації Об'єднаних Націй у цій справі.

Очевидно, така заява автоматично виключає можливість будь-яких розмов чи навіть неформальної зустрічі Буша з представниками ПВО. Таку заяву Дж. Буш склав під час розмови з 18-ма палестинцями, які живуть в Ізраїлі, а деякі з них, як репрезентанти західнього берега ріки Йордан, є членами йорданського парламенту. Вони, у свою чергу заявили віцепрезидентові ЗСА, що не може бути однобічної справедливости і вимога про визнання повинна стосуватися також Ізраїля, який досі ніколи не визнав права палестинців на самостійність і власну територію, частина якої, на їхню думку, становить тепер територію Ізраїля.

Суперечність поглядів між віцепрезидентом Бушом і палестинським представництвом є наглядним доказом труднощів у переговорах між арабськими країнами й Ізраїлем і зрушення з мервої точки мирової ініціятиви президента Регена.

Перед зустріччю з палестинською делегацією Дж. Буш закликав Йорданію розпочати переговори з Ізраїлем, бо такий крок буде на його думку корисним не тільки для обидвох держав, але матиме позитивний відгук у світі. Дорадники Буша однак заперечили, що віцепрезидент, прибувши до Йорданії, заохочуватиме до такого кроку тамошнього короля Гуссейна, бо це, мовляв, не є основною ціллю американської делеґації і поїздки Дж. Буша на Близький Схід. Буш перебуватиме в Йорданії три дні і американський генеральний консул в Аммані Морріс Дрейпер запросив також 30 палестинців, переважно з окупованого Ізраїлем західнього берега ріки Йордан до участи в розмовах з представниками ЗСА. Одна палестинка, Ганна Сінора, редактор палестинської газети в Єрусалимі, зуміла передати Бушові листа, в якому закликається ЗСА до переговорів з ПВО.

ДЕЛЕҐАЦІЇ ЗСА І НІКАРАҐУА ЗУДАРИЛИСЬ В ОН

Ню Йорк. — Делегати З'єднаних Стейтів Америки і Нікараґуа зударились знову на засіданні Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй в середу, 30-го липня ц.р., при обговоренні тексту резолюції, яка закликає Адміністрацію президента Рональда Регена підпорядкуватись рішенню Міжнародного суду в Газі і стримати всяку політичну, а головно матеріяльну допомогу для „контрас", антикомуністичних повстанців, метою яких є осунути теперішній прокомуністичний уряд сандіністів і встановити повну демократичну систему в Нікараґуа.

Очевидно, Уряд ЗСА такого рішення не визнав, а його речники заявили, що Міжнародний суд не повинен вмішуватись у внутрішні справи поодиноких країн, тимбільше, що справа комуністичної інфільтрації в Південній Америці і визвольна боротьба антикомуністів не лежить в його компетенції.

„Все, що говорив про рух спротиву в Нікараґуа Даніель Ортега можна сміливо зараховати до антиамериканської пропаганди, а його й інших нікараґуанських делегатів аргументи не витримують критики на цьому міжнародному форумі, де демократичні права у якійсь мірі все таки задержані", — заявив на Раді Безпеки амбасадор ЗСА до Он Вернон Волтерс. Він підкреслив ще й ще раз, що ЗСА мають право допомагати антикомуністичним повстанцям „контрас", бо вони змагаються за привернення демократичних прав у своїй країні. Американські делегати звернули увагу на поширення комуністичної гегемонії в Центральній Америці і про доставу совєтської зброї до Нікараґуа, Куби та інших країн на грубі мільйони долярів, „чого нам не сказали представники Нікараґуа", сказав амбасадор Волтерс. При тому він назвав Кубу „суцільним концентраційним табором", а Нікараґуа „центром накопичення совєтської зброї" звідки ця зброя продістається до всіх майже марксистських і скрайньо-лівих терористів і партизанів в багатьох країнах Латинської Америки.

Нора Асторга, амбасадор Нікараґуа в ОН, обвинуватила американського амбасадора Волтерса в „поширюванні брехні" про Нікараґуа, щоб таким способом відвернути увагу від підготови агресії Пентагоном і ведення нелегальної політики „розбоїв і поневолення".

У політичних колах навіть не сумніваються, що ЗСА накладуть вето на будь-яку антиамериканську резолюцію в Раді Безпеки ОН, яка правдоподібно буде прийнята з підтримкою Совєтського Союзу й інших держав, які не погоджуються з політикою ЗСА в Центральній Америці, а у випадку СССР, хочуть перетворити Нікараґуа на ще одну комуністичну базу для поширення комунізму у цій частині світу.

В Торонто відкрилось бюро багатокультурности

Торонто. — Перша головна канцелярія багатокультурности Канади є тепер відкрита для обслуги етнічних груп Канади, — повідомляє тижневик „Нова Мета".

Вона знаходиться тут на авеню Спадайна 720. Це нове приміщення офіційно відкрив міністер багатокультурности Отто Єллінек який сказав: „Канада є всім тим, що означає багатокультурність. Це має вплив на всіх канадців і ви не можете керувати багатокультурністю зі штучної неосяжної вежі".

Нова канцелярія, із своїм великим синьо-білим написом „Багатокультурна Канада", має на цілі обслуговувати організації, які репрезентують, або працюють з етнічними групами в метрополітальному Торонто, яких сьогодні нараховують біля 500.

Службовці цієї канцелярії стверджують і наголошують що ця канцелярія не має на цілі заступити діяльність таких онтарійських урядових Домів вітання, які дають поради імігрантам, і такі, які дають соціяльні обслуги.

Нове бюро складається з 10 осіб, які говорять 12-ма мовами. Цей персонал служитиме, як дорадники для громадських організацій, допомагаючи їм звертатися по урядові грошові датки і пов'язують це з програмами, які оферують інші урядові департаменти.

Цю нову головну канцелярію очолює Джан Николс.

Будучи службовцем в канцелярії попереднього прем'єра Онтаріо Вілліяма Дейвиса, а пізніше спеціяльним дорадником Отто Єллінека, Николс є добре ознайомлений з усіма групами.

ДЕПАРТАМЕНТ ЗДОРОВ'Я інформує, що в 1985 році видано найбільше грошей на обслугу хворих. Сума 425 біл. дол. включала кошт шпиталів, лікарів, медичних дослідів і втримання старечих домів.

Намагаються обмежити впливи жидів в Білому Домі

Вашінгтон. — Відомий синдикований колюмніст Джек Андерсон помістив у ньюаркському щоденнику „Стар Леджер" з 28-го липня ц.р. свої міркування, сперті на інформаціях, які йому вдалося зібрати, на тему зменшення впливів великої жидівської групи в ЗСА на політику Білого Дому і збільшення впливів інших етнічних груп, головно тих, які не погоджуються з практикою Департаменту справедливости, зглядно його Бюра спеціяльних інвестигацій (ОСІ), яке нібито займається вишукуванням воєнних злочинців, співпрацює з КГБ і користується його „документами" і „свідками", а вістря якого звернене в першу чергу проти східньоевропейських груп.

Дж. Андерсон думає, що відносини між Адміністрацією президента Рональда Регена і жидівськими групами тепер є на дуже низькому рівні. Більш того, дотеперішній дорадник Президента у справах жидівських проблем Мекс Ґрін є фактично підданим Лінаса Коєліса, дорадника Президента в етнічних справах, молодого американця литовського походження. Л. Коєліс є великим оборонцем східньоевропейських етнічних груп і прихильником ліквідації ОСІ, яке, на його думку, не тільки користується совєтською „документацією" у процесах проти колишніх імігрантів зі Східньої Европи, але є легальною установою ЗСА, через яку Совєтський Союз веде боротьбу з антикомуністами, колишніми борцями проти комуно-московської імперії за свободу своїх народів.

Колись так не було, — пише Дж. Андерсон. М. Грін, попередник Маршалла Берґера, носив титул спеціяльного асистента. Коєліс натомість мав нижче від нього становище у Білому Домі. Минулого року головний дорадник Президента Лідна Чавез змінила цілу систему репрезентації і Коєліс став співкерівником на рівні з Берґером. Але у Білому Домі знайшлися, мовляв, особи, яким не подобалась агресивна постава Берґера до деяких справ, а головно його критика поїздки Президента до Західньої Німеччини і відвідини військового цвинтаря.

Директор відділу інформації Петрік Бюкенен уважав, що у Білому Домі є забагато жидівських впливів. Він і теперішній керів-

(Закінчення на стор. 4-ій)

У СВІТІ

ДО ВІДНЯ ПРИБУВ ІЗ Совєтського Союзу ще один член Московської гельсінкської групи Александер Шатравка. Після полагодження деяких формальностей в Австрії його відправили до переходового табору в Італії, а звідти він бажає переїхати до З'єднаних Стейтів Америки. А. Шатравка не тільки був членом Гельсінкської групи нагляду, але також довголітнім політичним в'язнем совєтських тюрем і концтаборів.

ПІД ЧАС РОЗМОВИ З японськими журналістами лівійський диктатор Муаммар Каддафі назвав поїздку віцепрезидента ЗСА Джорджа Буша „пропагандивним спектаклем", а самого Буша „сіоністською особою", який прибув до Ізраїля, Єгипту і Йорданії з метою допомогти „ізраїльським агресорам". Крім того лівійський лідер назвав марокканського короля Гуссейна II „запроданцем свого народу і Арабської ліги", а його зустріч з прем'єр-міністром Ізраїля Шімоном Перезом „змовою проти палестинців".

ПРИМАС ПОЛЬЩІ кардинал Юзеф Глемб й польський єпископат обвинуватили уряд у зумисному нищенні здоров'я молоді своєю відмовою від боротьби з алькоголізмом. Польські священики прочитали минулої неділі ,27-го липня, довгого пастирського листа єпископату в цій справі, який був відчитаний повністю. Звернення закликає польський нарід виректися алькоголю і тим самим зробити гарний подарунок для Папи Івана Павла II, який приїде до Польщі в 1987 році. Пастирський лист доручає парохам вести інтенсивну кампанію проти алькоголізму, не зважаючи на те, що уряд ставиться байдуже до цієї справи. Згідно із статистикою, три мільйони поляків запиваються горілкою кожного дня до безтями, а уряд відмовляється від кампанії тільки тому, що заробляє на торгівлі алькоголем великі суми.

УРЯД ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки не прийняв західніх, а зокрема британських пропозицій про відкликання вийняткового стану в країні, звільнення чорного революціонера Нельсона Манделі і започаткування діялогу уряду з представниками чорної більшости про ліквідацію політики апартеїду. Президент ПАР Пітер Бота заявив на засіданні уряду, що було б краще, якщо б інші країни не вмішувались до внутрішніх справ Південної Африки, бо вони тільки погіршують теперішній стан .Він натякав на пропозиції міністра закордонних справ Великобританії Джоффрі Гова, який недавно відвідав Преторію і репрезентував там Европейську економічну спільноту, тобто 12 европейських держав.

ТОДІ КОЛИ В СХІДНІЙ частині Бейруту відбувалися масові похорони жертв бомбової атаки, у західній, мусулманській частині, наступила сильна експлозія вибухового матеріялу напакованого у запаркованому автомобілі з причепкою. В цьому випадку загинуло 25 осіб, а 180 були поранені. У першому випадку загинуло 31 особа і приблизно така ж кількість були поранені. Політичні спостерігачі і дипломати в Ливані здогадуються, що тепер правдоподібно знову розгориться міжфракційна війна між мусулманами-шіїтами і християнською міліцією та її прихильниками. Похорони християн відбувалися з мароністської католицької церкви з участю високих церковних достойників.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ голосами 216 до 190 підтримала вимогу президента Роналда Регена про надання для Румунії статусу упривілейованої держави в торговельних справах. Проти продовження такого статусу голосувало поважне число законодавців, бо вони вважають, що румунський комуністичний уряд продовжує переслідувати інакомислячих, порушує постанови Гельсінкського договору, не шанує прав людини, не дозволяє на вільну еміграцію і належить до категорії тоталітарних держав. Жадна комуністична держава не може отримати від ЗСА статусу упривілейованої держави в торговельних справах аж поки сам Президент не запевнить Конгрес, що гуманітарні й еміграційні справи такої держави поправились. Очевидно, Адміністрації Р. Регена залежить на дальшій співпраці з Румунією, єдиної держави в комуністичному бльоці, яка принаймні назовні намагається вести свою власну політику.

Посуха в південних стейтах причинилась до підвишки цін

Вашінгтон. — Довготривала посуха у південносхідніх стейтах ЗСА і горяч, яка там панує, мають вже тепер великий вплив на ціни деяких продуктів, як, наприклад, яйця, дріб, городина і овочі.

Ці продукти осягнули найвищі ціни від довшого часу та піднеслася на 25 відсотків від травня. Для пересічного покупця це означає, що треба буде вже тепер платити 5 до 10 центів більше за фунт курки, як стверджує представник Департаменту хліборобства. Цей Департамент розглядає тепер можливості, в який спосіб допомогти фармерам у найбільше знищених посухою і спекою в районах південносхідніх стейтів. Береться до уваги можливість видачі надвишки запасів кукурудзи та іншої поживи для худоби в околицях найбільше загрожених посухою, бо добровільні посилки сіна із середніх і північних стейтів, які зложили фармери і які вже перевезено на південь, не є вистачаючі.

Околиця, яка є найбільше загрожена посухою звичайно дає 75 відсотків загальної продукції земних горішків, 23 відсотки огірків, 20 відсотків картоплі та іншої городини. Це мусить відбитися на загальних цінах цих земних дібр, хоча знавці рільництва у Вашінгтоні не думають, що після літа ця підвишка вплине помітно на індекс цін який завжди є покажчиком економіки країни і її добробуту.

В АМЕРИЦІ

В МІСТІ БУН В АЙОВА 16 вагонів, які перевозили хемічні матеріяли, злетіли з моста під час бурі. Сильні вітри і великі дощі змели цих 16 вагонів 185 стіп вниз у ріку. Шість осіб є поранені, а урядовці сподіються, що хемічні матеріяли не поширяться.

ФАРМЕРИ У СТЕЙТАХ Каролайни є дуже вдячні мешканцям Індіяни за сіно, яке вони їм прислали з приводу посухи. Фармери з цілої Америки посилають сіно і їду для худоби і в цей спосіб допомагають фармерам на півдні. Бурі і дощі, які впали за останні кілька днів, дуже мало полегшили ситуацію на півдні.

ФЕДЕРАЛЬНІ НАУКОВЦІ роблять експериментальні дослідження людських гормонів, щоб довідатись ,котрі гормони обмежують ріст у дітей. Якщо експерименти будуть успішні, батьки також зможуть заздалегідь знати чи їхня дитина вродиться з недомаганням.

БЮРО НАСЕЛЕННЯ подало до відома, що за останні кілька років місто Сан Франсіско зросло і тепер є четвертим найбільшим містом в Америці. Околиця Ню Йорку далі є найбільшою в Америці із понад 17 мільйонами населення. Слідуючим є Лос Анджелес, яке нараховує біля 12 міл. осіб, а третім є Чикаго з біля 8,5 міл. осіб.

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД сенатською Комісією закордонних зв'язків, її голова, республіканець Ричарад Лугар, заявив, що внесе на розгляд Сенату список обмежених економічних санкцій проти Південно-Африканської Республіки. Пропозиція Р. Лугара розглядається як спроба полегшити ситуацію, в яку потрапив президент Роналд Реген, виступивши недавно проти прийняття строгих заходів, вважаючи, що вони в першу чергу відіб'ються на становищі чорного населення ПАР і сусідніх з нею країн. Президент виголосив свою промову після того, як Палата Репрезентантів прийняла законопроєкт, що практично забороняє будь-яку торгівлю з ПАР і вимагає припинення капіталовкладень в економіку цієї країни. Плян Лугара включає зменшення кількости полетів пасажирських літаків між ПАР і ЗСА, обмеження деяких видів консульської діяльности і відмову видавати візи політичним діячам ПАР.

Дітвора закінчила таборування на Союзівці

Учасники дитячого табору з опікунами.

Союзівка. — Другий з черги табір після тенісового — для хлопців і дівчат від 7 до 11 років — закінчився на цій оселі УНСоюзу в суботу, 26-го липня.

Табір, що проходив під назвою „Лісові звірята", тривав три тижні і в ньому взяло участь 42 дітей з різних частин країни.

На щоденну програму складались: фізичні вправи, прогулянки, плавання, вивчення українських пісень і віршів і танків, ручні зайняття тощо.

На закінчення табору молоді учасники пописувались деякими зразками завчених пісень, віршів, танців і скечів в присутності батьків і гостей, серед яких були головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, головний радний і діючий управитель Союзівки Володимир Квас та майбутній управитель Володимир Гайдар. Тепло процав таборовиків д-р І. Флис.

Комендантою цьогорічного табору була Аркадія Мельник, бунчужною Наташа Липкань, писарем Юлія Парабанюк, сестричками Трейсі Каннінгем і Анастазія Хоманчук, а братчиком Адріян Підлуський.

У неділю, 27-го липня, почались на Союзівці курси українських народних танків, які триватимуть до суботи 9-го серпня ц.р. Курси веде маестро Рома Прийма- Богачевська.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Гра за мир на Близькому Сході

Несподівана подорож ізраїльського прем'єра Шімона Переза до Марокко і його кількагодинна нарада з марокканським королем Гассаном II, не наробила стільки сенсаційного шуму в міжнародній пресі, як це діялося з несподіваним прилетом єгипетського президента Анвара Садата до Єрусалиму у листопаді 1977 року. А проте факт, що король Гассан II запросив Переза і довго довірочно нараджувався з ним може мати далекосяжні і важливіші наслідки, як згадана подорож єгипетського президента до Єрусалиму. Тоді, після близько дворічних переговорів, у яких велику терпеливість і наполегливість виявив тодішній президент Джиммі Картер, та відважна ініціятива Анвара Садата закінчилась сепаратним миром Єгипту й Ізраїля у березні 1979 року, причому підписано той мир у Кемп Дейвиді, літній резиденції американських президентів.

Але загального замирення на Близькому Сході те ізраїльсько-єгипетське порозуміння не принесло, а Анвар Садат заплатив своїм життям за свою відвагу. Близький Схід все ще є приповідковою бочкою пороху, яка в кожній хвилині може вибухнути і поширити пожежу навіть на ввесь світ, — а подорож Переза до Гассана II може стати переломовою подією саме у заходах за таке велике близькосхіднє замирення.

Цікаво, що обидва лідери — Перез і Гассан II — безпосередньо після своєї вершинної конференції дали до преси взаємно суперечні заяви. Перез заявив, що він надзвичайно вдоволений тією розмовою з марокканським королем і що вся та нарада була „блискучою". Зате Гассан II виявив розчарування, що, мовляв, ізраїльський прем'єр не доступливий у двох вирішних пунктах — щодо переговорів Палестинською Визвольною Організацією і щодо звільнення окупованих Ізраїлем арабських земель. Проте у такому поважному журналі, як „Ю.С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 4-го серпня ц.р., є твердження, що Гассан II зумисно представив у песимістичному дусі свою нараду з Перезом, щоб заспокоїти крайні арабські — ворожі Ізраїлеві — кола, а насправді своєю конференцією з Перезом дав поштовх іншим поміркованим арабським країнам до ревізії свого становища супроти Ізраїля. Такий здогад знаходить потвердження у факті, що 25-го липня ц.р., отож коротко після відвідин Переза у Марокко, відлетів на Близький Схід, до Ізраїля, Йорданії і Єгипту віцепрезидент Джордж Буш. З попередніх пресових повідомлень, виходило б ясно, що поважну, якщо не головну посередницьку ролю у зустрічі Переза з Гассаном II відіграв йорданський король Гуссейн.

Як це недавно знову підкреслив президент Реґен — замирення на Близькому Сході мусить охопити конструктивну розв'язку проблеми палестинців. Принциповий спротив Ізраїля переговорювати з Палестинською Визвольною Організацією стає неактуальним, коли між йорданським королем Гуссейном і лідером ОПВ Ясіром Арафатом прийшло до гострої суперечки і Гуссейн зірвав з Арафатом та видалив з Йорданії його прихильників. В арабському світі перемагає реалістична оцінка ситуації: що Ізраїль існує і зіштовхнути його до Середземного моря це анахронічна цілком нереальна мрія арабських фанатиків. Між Ізраїлем і Йорданією були від часу відходу від влади в Ізраїлі екстреміста Менахема Беґіна кількакратні дискретні контакти. Безперервний закулісовий натиск американської дипломатії на Ізраїль, аби той звернув Йорданії правий берег ріки Йордану і щоб там можна було створити „національний осідок" для палестинців під протекторатом Йорданії; той натиск мусить мати скорше чи пізніше позитивний вислід. Конкретний плян президента Реґена вимагає від Ізраїля звернення окупованого ним правобережжя Йордану та водночас наполягає на прозахідні арабські країни, щоб вони врешті визнали як не де юре, то де факто існування ізраїльської держави.

Безпосередньо після відвідин Переза у короля Гассана II Сирія найрадикальніша з арабських країн (поруч Лівії) зірвала дипломатичні зв'язки з Марокко. Це добрий знак, бо Сирія діє так, як цього бажає собі Москва.

Але інші арабські країни не пішли слідами Сирії, а єгипетський президент Госні Мубарак прилюдно висловив велике вдоволення з цієї зустрічі Переза з Гассаном II. І таке саме вдоволення висловив віцепрезидент Буш, найбільш авторитетний речник Вашінґтону.

Гра за Близький Схід, є грою між СССР і ЗСА. Водночас — це гра між арабськими екстремістами і прозахідніми поміркованими арабами. У цій грі виразно перемагає здоровий глузд — перемагає Вашінґтон.

М. Платковський

ДЕЯКІ ПЕРЕБІЛЬШЕННЯ

Коли після Другої світової війни (а, властино, ще під час неї) світ довідався про жахливі злочини гітлерівської Німеччини проти жидів, не було хіба нікого, хто якнайсуровіше не засудив би ці масові вбивства і не співчував якнайщиріше і від усього серця народові Ізраїля і жидам у всьому світі. Таке наставлення не змінилося до нинішнього дня, бо таких жахливих злочинів забути не можна і не вільно. Держава жидівського народу, Ізраїль, користується симпатіями в усьому демократичному світі, а до жидівських меншостей у різних державах відносяться з особливою увагою. Вийнятком з цього є арабські держави, деякі з яких відверто прагнуть знищення Ізраїля, а також СССР, який, правда, під іншими претекстами провадить ворожу до Ізраїля політику і підтримує всіх його ворогів.

Проте, можна без ризика помилитися, твердивши, що жидівське міжнародне суспільство і громадяни Ізраїля та й урядові його чинники не раз перетягають струну у своїй ненависті, й конкретних виступах проти своїх справжніх, а тим більше уявних ворогів. Прикладом цього може послужити справа недавно обраного на президента Австрії Вальдгайма.

Треба було б насамперед устійнити, чи Вальдгайм був 45 років тому свідомим і активним нацистом, який брав участь у винищуванні жидівського населення, чи він був лише виконавцем наказів, або й може навіть менше того: знав про ці накази й догадувався, яка доля готовиться жидам, але не наважився виступати проти цих антижидівських вимордовувань, знаючи, що поступаючи інакше він сам ризикує своїм життям, а таких було серед німців десятки і сотні тисяч. Цікаве також інше питання: якби Вальдгайм був справді відповідальним за масові вбивства жидів, то яким чином він міг стати генеральним секретарем ОН, при чому його кандидатуру підтримувала делеґація СССР.

Акція проти Вальдгайма закінчилася фіяском для міжнародного жидівства й Ізраїля. Але вона має свої фатальні наслідки: не тільки Вальдгайма вибрали президентом, бо більшість австрійського населення вважала, що ніхто зізовні не має права вказувати їм, кого мають вибрати своїм президентом, але в Австрії явно зростають одверті антисемітські настрої. Якщо в наступних парляментарних виборах переможуть праві, які підтримували кандидатуру Вальдгайма, то це може дуже неґативно відбитися на австрійсько-ізраїльських взаєминах. І ще одна цікава подробиця: не зважаючи на аґітацію проти Вальдгайма з боку жидівських кіл, його не бойкотують західньодемократичні держави. Його вітали державні мужі з різних держав, зокрема із Західньої Німеччини, яка теж не позбавлена від більш чи менших обвинувачень, що, мовляв, антисемітизм ще не є остаточно в ній викорінений. А Москва заявила офіційно, що вибір президента — це внутрішня справа Австрії.

Другим прикладом — і то дуже яскравим — перетягання струни з боку жидівських чинників, це кампанія проти українців, балтійців, білорусів тощо, кампанія, яка розпочалася і триває вже від кількох місяців. Обвинувачення відомі: співпраця з нацистами й участь у воєнних злочинах, зокрема в злочинах проти жидівських громадян під час Другої світової війни. Ця кампанія не тільки підримується, але явно інспірована і започаткована совєтським урядом. Цим останнім чомусь залежало на тому, щоб саме під цю пору компромітувати вихідців із різних країн, насильно втілених до СССР. Що Москві залежить на неперебірливому поборюванню українських еміґрантів — це річ зрозуміла. Але чому до цієї російсько-большевицької акції прилучуються жидівські кола?

Українці дали масу доказів того, що їм залежить на замиренні з жидівством. Зокрема вони представили незаперечні документи того, що український провід під час визвольної боротьби в роках 1917-21 не винен у протижидівських погромах, що вони, навпаки, їх поборювали і поборював їх дуже енергійно Головний Отаман Симон Петлюра і всі українські уряди того часу. Так само під час Другої світової війни українці були непричасні до гітлерівських мордів на жидівському населенню і часто, самі, наражаючись на ризико бути знищеними, рятували жидів. Видається, що жидівські кола про всі ці факти добре знають. Але... Петлюра і досі називається „погромщиком", а Першій Дивізії УНА ставляться закиди в її участі у поборюванні антигітлерівських національних партизан чи в ексцесах проти жидів. Ставляться закиди проти окремих осіб і окремих організацій, але робиться це в тикий спосіб ніби відповідальність подає взагалі на всіх українців, бо, на весь український народ.

Що це все значить. Чи обвинувачуючи в антисемістизмі загал українців, балтійців, білорусів тощо не штовхається їх силоміць в обійми антижидівських настроїв? І чи не поступаючи так, жидівські кола сподіваються, що цим вони приподобаються Москві і здобудуть в неї полегші для жидівського населення в СССР? Поминаючи те, що така політика була б дуже неморальна і заслуговуюча на суворий засуд, видається, що всякі надії на здобуття полегш для жидівської людности в СССР не мають за собою жадних підстав.

Совєтський Союз не перестане поборювати Ізраїль і підтримувати найскрайніші арабські держави, бо це йому потрібно не з якоїсь любови до арабів, а для того, щоб при їх допомозі і впливах в інших країнах Африки закріплюватися в басейні Середземного моря і на Африканському континенті. І також в СССР не припиняться переслідування жидівської меншости, бо там прийшов до голосу і буде все зміцнюватися великодержавний російський шовінізм. Невже цього не розуміють в Ізраїлі і в колах міжнародного жидівства?! Натомість упадок російсько-совєтської імперії був кінцем загрози для Ізраїля з боку Москви і звільнення жидівської меншости в СССР від переслідувань з боку великодержавних російських шовіністів. Пощо ж тоді поборювати й кидати ганебні об-

(Закінчення на стор. 4)

Ол. Зозуля

Де починається Дніпро?

Київ — це Україна, а Дніпро її історія!...

Так закарбовано і стверджено на гребнях Дніпрових хвиль. Ніхто не в силі підрахувати вік цієї артерії, бо свідків, коли перші струмки пробивали собі шлях до Чорного моря, — не було. Дві тисячі сто кілометрів Дніпрові води омивають береги українського чорнозему. Дніпро прибрав під свою опіку сотні більших і менших річок, струмків і капілярних вод, що просочуються з боліт — царства пернатих.

Ні один історик (в тому числі і західньоевропейський) не минув нашої ріки, водами, якої наші предки пробили вікно до західнього світу, нав'язавши торговельні зносини. Дніпро завжди був захисником від ворога. Саме тут народилась героїчна Запорізька Січ, що оберігала народ від напасників.

Не дарма чаруюча ріка оспівана в піснях, легендах і переказах. Але з того часу, як великий Тарас продеклямував „Реве та стогне Дніпр широкий", його слова підхопив увесь народ. Пісня стала невмируща, як і народ, що її співає. Нема такого поета, письменника, маляра чи композитора, що не оспівав би Дніпрових хвиль.

Усе це усім давно відомо. Але де починається Дніпро, мабуть, не кожен має уяву. Тому радимо розгорнути мапу й найти на Смоленщині Сичовський район, а в ньому невеличке село Дудкіно. Недалеко від цього села, під лісом, видніється обцямрена з дашком криничка. Ото з неї і починається, як кажуть місцеві люди, наш Дніпровик. До війни з цієї кринички жителі села Кліцеве і Аксеніно брали воду. Тепер тих сіл нема — фашисти спалили.

Від кринички — серця Дніпра тече струмочок, що впадає в невеличке, наче копанку, плесо... А навколо непрохідні болота, болота...

Найгірше тутешнє лихо — це дороги. Письменник О. Дмитренко про ці дороги згадує так: „Вони як нечиста, що припирає до стіни і яку голими руками не візьмеш. Дороги тут заклинають: „Щоб ти запалася проклятуща". На дороги тут моляться: „Господи донеси, дай додому добратися хоч сьогодні"...

І хоч до деякої міри виною цих боліт є криничка, її населення шанує, як святиню. Не забувають, що з цієї кринички пили воду польсько-литовські феодали і солдати армії Наполеона і нацистські загарбники. Але води не випили й серця Дніпра не пошкодили. Струмок, як і в давнину, наповнює невеличке плесо чистою й холодною водою, а люди втішаються її смаком та свіжістю.

Коли дивишся на цю криничку, то аж не віриться, що цей маленький Дніпряк виростає у великий Дніпро-Славутич, крутить турбіни електростанцій, живить цілющою водою тисячі гектарів землі, напуває водою мільйони людей, несе на своїх раменах безліч кораблів, барж, човнів. І всіми цими благами користується окупант; роздовбує береги та засмічує води промисловими відходами.

А в душі воскресають слова пророка:

Ой Дніпре мій, Дніпре,
широкий та дужий!
Багато ти, батьку у море
носив
Козацької крови; ще
понесеш друже!
Червонив ти синє, та не
напоїв...

Багато битв відбулося на Дніпрі. Але гряде вирішальна битва, яка звільнить і очистить Дніпрові води від чужого бруду.

Ольга Кузьмович

АМЕРИКАНСЬКІ ЛІКАРІ РОЗПОВІДАЮТЬ ПРО СВОЇ ПЕРЕЖИВАННЯ В МОСКВІ

I.

Хоча нас — журналістів — не допущено до участи в зустрічі д-ра Роберта Ґейла із українськими лікарями в Ню Йорку і ми не могли послухати безпосередньо про його переживання у лікарні ч. 6 в Москві, де він їздив для перещеплювання кісткового мізку жертвами нуклеарного вибуху в Чорнобилі — американська преса тепер обширно подає спомини д-ра Р. Ґейла та його співробітника д-ра Ричарда Чемпліна, що їх ми з цікавістю перечитали. Із цих споминів та із знімок, що їх зробив сам д-р Р. Ґейл, можна не лише багато довідатися але і перечитати поміж рядками, чи доглянути на знімках.

Д-р Р. Ґейл подав свої переживання на сторінках тижневого ілюстрованого додатку щоденника „Ню Йорк Таймс" з датою 13-го липня ц.р., а на сторінках ілюстрованого місячника „Лайф" із серпня 1986 року.

В обидвох статтях дуже подібного змісту читаємо про зустріч американського лікаря із товаришами по званні у Москві і про спільну працю над рятуваннях тих, які попарені радіяцією мали, однак, ще шанси вижити, коли їм вщепили кістковий мозок, витягнений із найближче їм споріднених осіб. Д-р Р. Ґейл описує точно про стан попарених, показує нам потрясаючі їх знімки, остерігає перед комплікаціями, які можуть наступити після операцій перещеплювання, що їх він перепровадив, та передбачає, що лише 25 відсотків із оперованих будуть жити.

Але ми також довідуємося, що після перших тридцяти найбільше пошкоджених, що їх перевезли з Чорнобилю до Москви, туди прийшов транспорт із ще 300 осіб з Києва. Д-р Р. Ґейл ясно стверджує, що це була найбільша група людей, яка будь-коли була наражена на радіоактивність з реактора, який мав служити для постачання електрики, а не через вибух бомби або атаку нуклеарного підводного човна. 100,000 людей, що жили у небезпечній для радіоактивности зоні 18,7 милі, мусять бути під медичною обсервацією, а також усі ці люди із інших країн куди помандрували радіоактивні хмари.

Наслідки високої радіяції на цих усіх особах не можна буде всеціло побачити ще довгі роки, коли щойно розвинуться у певної кількості їх різного роду недуги рака і левкемії.

Розуміється, д-р Ґейл мусить бути у своїх розповідях дуже осторожний. Він же ж був першим американським лікарем якого запросили допомогти у складних операціях для врятування життя декількох із тих, що були сильно пошкоджені радіяцією, і його поїздки, як лікаря, пов'язані із певною дипломатичною місією. Але таки із його оповідань для преси поміж рядками вичитуємо натяки на слабе вивінування потрібними технічними засобами совєтських лікарень, так, що він мусів негайно вимагати спровадження цілого виряду для розсліду крови включно із мікроскопами, як також своїх помічників, які б уміли з цим вирядом обходитися.

Саме його помічник д-р Ричард Чемплін у своїх споминах „Місія милостині до Чорнобилю" який із двома іншими фахівцями д-ром Яіром Райснером і Пол Терасакі поїхали до Москви, виразно пише про лікарню ч. 6 як про „застарілу." Нам, однак, навіть не потрібно доконче такого ствердження. Коли приглядаємося знімкам д-р Ґейла із цієї лікарні бачимо вузький, високий коридор, що нагадує радше манастир як лікарню. В кімнатах, де лежать важко хворі завважуємо вузькі, старі вікна із засувками на них, а біля дверей білі, мокрі ганчірки, в які треба витирати ноги.

Закінчення буде.

Вімблдонські надії на Союзівці

Невже тільки Лариса Савченко, українка зі Львова, що бере участь у тенісових змаганнях у Вімблдоні, Англія, може мріяти про лаврові вінки? Може в майбутньому по ці вінки посягне хтось із цих наших юначок чи юнаків, які численно зібрались на тенісовому таборі на Союзівці під досвідченим оком (і рукою) відомого всім спортовця — тенісиста, футболіста, учасника Олімпійських Ігрищ ред. Зенона Снилика та його приятеля заслуженого тенісиста Юрія Савчака і чемпіонки Арети Ракочої-Крушельницької.

Заходимо на Союзівку. Дівчатка й хлопці швидким кроком прямують на тенісові корти. Минаючи, вітають нас щебетливим голосом: „Добрий день!" Відповідаємо сердечно й з приємністю та стверджуємо, що не так ще зле з нашою молоддю. Табір виховує.

— А ви звідки, дівчатка? — питаємо.

— Ми з Коннектикат. Я звусь Алі Ш., а це моя товаришка, Лена О.

— Ви вдоволені з табору? — хочемо знати їхні настрої.

— О, дуже! Я люблю тут бути хоч і цілий рік, щоб тільки пан Снилик хотів мене тренувати!

— Не голодуєте?

— Що?! Пан Квас задобре пильнує нас усіх і боїмося щоб ми тут не потовстіли.

По черзі йдуть зайняття: біг, вступна руханка, спеціяльні зайняття ранком, по

(Закінчення на стор. 4)

****

Лариса М. Л. Онишкевич

ЧЕРВНЕВИЙ З'ЇЗД ПИСЬМЕННИКІВ УКРАЇНИ

****

IV.

Роман Лубківський говорив про гідність та чистоту мови: тим, які її нехтують, обивателям, говориться, „що ти син своєї землі, і свого народу, і що мова твоя потрібна тобі і твоїм дітям". Говорив про мову, „а не тарапуньківський сленг". Він звернув увагу на це, що „священним законом повинна стати нормативна мова".

Головний редактор найновішого українського літературного журналу „Київ", Петро Перебийніс мовну ситуацію представив у такий спосіб. Комуністична партія „проголосувала неухильний курс на вільний розвиток і рівноправне використання всіма громадянами СССР рідних мов. Рідна мова — це тільки робочий матеріял. Мова — це все наше життя, наша доля, наша душа... ніхто не зазіхає на наше слово, ніщо йому не загрожує. Воно живе, цвіте, і плодоносить. І ми справді користуємось, дихаємо рідною мовою, як повітрям. А коли хтось і соромиться материнського слова, що ж, про таких думка у народі одна, безбатченки!"

Двомовні театри діставали погану оцінку під оглядом обох мов. Критиковано, що театри мало ставлять українських драм.

Побажання, пляни й нові проєкти.

Кілька разів згадано про потребу видати всі доступні думи, літописи, праці Д. Яворницького. В. Коротич повідомив, що після виданої антології української поезії в перекладі на англійську мову (що майже недоступна в Америці), тепер підготовляють антологію по-французьки, під патронатом ЮНЕСКО. Говорено про потребу української літературної енциклопедії, про пляни експериментування в театрі, про створення Музею „Слова о полку Ігоревім" у Путивлі, відбудови Успенського собору. У вересні має відбутись у Львові святкування ЮНЕСКО „Іван Франко і світова культура". Згадано також про Державний музей літератури України (який відкрито вже 2-го липня, він є в давнім будинку Павла Галагана. Музей має вже 35,000 експонатів покриваючи всі періоди від XI століття).

Резолюції та нове прапління

Резолюції з'їзду підкреслили позитиви і ствердили деякі дискутовані теми. Серед них — про недооцінку й недостатнє використовування української клясичної і совєтської літератури — у виданнях, школах, університетах та театрах.

До нового правління Спілки вибрано президію із 45-ох членів. Із них сім є в секретаріяті (О.Глушко, В. Канівець, В. Коротич, К. Кудієвський, Б. Олійник, Ю. Сердюк і В. Скомаровський). Першим секретарем вибрано Юрія Мушкетика (народжений 1930 року). До правління вибрано 76 членів. (Як В. Щербицький мусів аж запропонувати, є там кілька письменниць, як Ліна Костенко і Тамара Коломиєць, а в Президії є ще Оксана Іваненко). Рівночасно вибрано 63 члени делеґатами на всесоюзний з'їзд.

Післяз'їздові відгуки та з'їзд СП СССР

У російській „Літературній Газеті" про з'їзд Спілки письменників України був невеликий репортаж. Серед різних загальних справ, згадано, що в промові О. Гончара було сказано про уважне відношення до рідного слова, народної творчости та літературної і культурної спадщини.

Усі республіканські Спілки письменників належать до Спілки СССР. Разом у СССР є там 9,584 члени, 89 національностей і 78 мов. На 7-ий з'їзд Спілки письменників СССР вибрано 567 делеґатів (1 на 17 членів), з яких прибуло 543, представляючи 47 національностей і 43 мови.

У своїй головній промові перший секретар Г. Марков дав загальний огляд стану літератури, без дуже гострої критики. Він згадав, що „у розвитку вітчизняної літератури, збагаченої досвідом національних літератур, високий тон надає російська література, яка за п'ять років дала зразки майстерности". Він тільки кількома словами згадував різні літератури; з українських письменників вирахував Загребельного, Коротича, Мушкетика, Іваненко, та Олійника. Групово згадав він грузинську літературу, латиську драму, білоруську літературу та побіжно інших.

Як відгук ще українського з'їзду ті самі справи порушили на загальному з'їзді новий перший секретар Юрій Мушкетик і Богдан Олійник. Перший говорив більше загальниково, та нарікав, що в українській літературі, „союзна критика чомусь і далі бачить тільки фарбу романтичну. Та й у звітній доповіді аналізові української та інших національних літератур приділено неправомірно мало місця". Не знав він, що у звідомленні у російській „Правді" зовсім не на це в його промові звернуть увагу, тільки на його коментар, що література зробила різні професії більше притягаючими, як землеробство.

Мушкетик згадав також про Чорнобильську трагедію, з легким докором науковцям, що реагують на це, що, - хоча й так здобули досвід. Борис Олійник звернув увагу, що ті, які кинулись рятувати Чорнобиль — саме виховані нашою літературою. Він також сказав, що Чорнобиль змусив нас багато ще переосмислити, і закликає нас переконати вчених у тому, що вони насправді далеко не все знають.

У своїй промові Олійник нагадав, що Гончара „Собор" з 60-их років і емоційно і по-філософському підходить до таких закликів 27 з'їзду Компартії, як: охорона природи, мовного середовища і пам'яток культури. „Нагадаю, що „Собор", не зважаючи на всі свої складності для автора, був все таки опублікований на Україні. Скоро він вийде у перекладі на російську мову завдяки журналові „Дружба народов", який 18 років тому почав боротьбу за його публікацію, виявивши зразок справжньої дружби. Отже, роман став тією реальністю, яка впливала на стиль художнього мислення не тільки в межах України.

(Закінчення на стор. 4)

Галя Кривенко з мужем виступили на Союзівці

Стівен Фіннерті і Галя Кривенко-Фіннерті

Союзівка (в. л.). — У середу, 23-го липня ц. р., постійні і принагідні гості цієї культурно-відпочинкової оселі Українського Народного Союзу Союзівки, особливо ті, які не оминають ні одної середи, щоб о год. 8:30 ввечорі на любуватися непересічними талантами, переважно „рекрутованими" з-посеред молодих а часом і старших робітників цієї прекрасної оселі й талановитих гостей — старших, молоді й дітей — пережили справжній мистецький пир.

Відвідуючи накоротко Союзівку, на запрошення діючого управителя Володимира Кваса,у програмі серед тижня виступили Галя Кривенко, відома піяністка і акомпаньяторка хору „Чайка" з Австралії. Як відомо, цей хор гастролював у З'єднаних Стейтах Америки і Канаді спільно з танцюристами з ансамблю „Веселка",спонзорованими УНСоюзом і Комітетом Українців Канади минулого року, і Стівен Фіннерті, її муж від грудня 1985 року, один з кращих челістів, який також як і Галя, працює в Токіо, Японія, і виступає там як головний челіст у відомій симфонічній оркестрі Ґамма в Токіо. Галя Кривенко студіювала музику в Західній Німеччині.

Вони виконали: „Революційний етюд (піяно сольо), Шопена другу Сонату (чельо і піяно) Бетговена і Шостаковіча другу і четверту Сонати. Відгук гостей і присутніх на залі учасників на цей несподіваний виступ був наскрізь позитивним. Слухачі нагородили мистців-виконавців довготривалими оплесками.

Гостей представив присутнім керівник мистецьких програм на Союзівці Роман Лупань, пояснивши чому на тому вечорі талантів було аж дві екстреми: виступ аматорів-початківців і малолітніх діточок, які також приносять гостям чимало радости у сезоні, та справжніх мистців-музикантів, які зуміли розбудити у присутніх чар до справжньої і неперевершеної музичної культури.

Віпочиваючи на Союзівці, ми зустрілися другого дня в бюрі управителя з Галею Кривенко, тепер Фіннерті, і її мужем перед їхнім від'їздом назад до Японії. Пригадуючи недавні виступи , самостійно, як солістка і з хором „Чайка" у багатьох українських скупченнях, Галя підсміхається і каже, що з цього турне вона винесла найкращі враження про українську спільноту у цих двох країнах.

При тій нагоді вона просила передати ще раз щиру подяку для Українського Народного Союзу, а окремо для головного касира Уляни Дячук, яка була душею організування турне хору і танцюристів з Австралії до ЗСА, заповідаючи рівночасно, що „я обов'язково приїду ще наступного року до ЗСА, щоб ближче запізнатись з українським музичним світом і виступити у деяких громадах, а особливо порадуватись теплим відношенням до мене українських людей, любителів справжньої клясичної музики".

Проф. В. Кубійович в українській громаді

Ми знаємо проф. Володимира Кубійовича як доцента Краківського університету, як найвизначнішого сучасного нашого науковця, як автора „Географії України і сумежних земель", як автора „Атласу України", численних наукових праць, з яких багато перекладено на чужі мови. Але найбільше його ім'я закріпилось серед нас, у діяспорі, як головного редактора Енциклопедії Українознавства, над якою він працював 38 років, і то в часах найбільш непригожих для наукової праці, коли треба було переносити редакцію Е. У. з Німеччини до Сарселю (Франція), і коли багато його найближчих співробітників переселювались за океан чи до інших віддалених країн Европи.

Але і його наукова праця ще в Кракові не проходила так гладко. Ще перед Другою світовою війною в 1939 році позбавлено проф. В. Кубійовича доцентури в Краківському університеті за його демографічні праці із теренів, заселених українцями, у яких він викрив фальшування польської урядової статистики, а його „Атлас України" на засіданні філософічного факультету того ж університету визнано „шкідливим для польської держави" і рішено позбавити його дозволу дальше викладати.

В перших днях вибуху Другої світової війни, коли тисячі українців виарештовувано і запроторювано до Берези Картузької, шукала польська поліція і за професором, але його не знайшла. Проф. Кубійович не брав участи у політиці в тому часі, але навіть українська наука в Польщі уважалась політичною справою.

Після зайняття польських теренів і частини українських земель німецькими військами і створення Генерального Губернаторства, тобто певного роду кольонії, не було там вже місця для науки. Проф. В. Кубійович активізується у праці Українського Допомогового Комітету, особливо в ділянці опіки над біженцями зі Східньої Галичини, які масово напливали тоді на українські землі за Сяном, бо не хотіли бути „визволеними" на Сибір, після прилучення Східньої Галичини до УССР. Згодом бачимо його організатором українського шкільництва на українських землях. Дещо пізніше, коли допомогові комітети об'єднано в Українському Центральному Комітеті — УЦК, і запропоновано професорові очолити цей Комітет, він на те погодився.

Напрям праці в УЦК надавав уряд. Він не був для українців задовільний, але іншого вияву праці в тих умовах не було, а хвиля наказувала зберегти український національний елемент. Несподівано 22-го червня 1941 року розпочалася війна між Німеччиною і СССР. Вранці 30-го червня перші німецькі змоторизовані частини в'їхали до Львова. За ними вмаршував Український Леґіон „Нахтіґаль" під проводом Романа Шухевича—Тараса Чупринки. Догоряли в місті портрети „вождів", на ратуші повівав гітлерівський прапор, біля тюрем при вул. Лонського і Казимирівській юрмилися люди—рідні і приятелі помордованих большевиками українців. Того ж дня у вечірніх годинах у залях „Просвіти" проголошено серед великого збору мешканців Львова Відновлення Української Держави і покликано Крайове Правління на чолі із Ярославом Стецьком. Відбулись наради Ради Сеньйорів під проводом д-ра Костя Левицького, висуваючи політичні постуляти, Митрополит Андрей приймав численні делеґації визначних діячів Львова, українці перебирали адміністрацію міста. А 12-го липня вивезено під „почесним арештом" членів Тимчасового Правління до концентраційного табору.

Незабаром приїхав проф. Кубійович до Львова, щоб відкрити „Бюро праці" і таким чином уможливити поворот еміґрантам з Галичини. Він зложив поклін Митрополитові Андреєві і поінформував його про працю українців за Сяном та наладнав справу видавництва, що його осідком був Краків, але його діяльність повинна була проходити в більшості в Галичині, виголосив в управі міста Львова доповідь про життя українців в Генеральному Губернаторстві.

1-го серпня проголошено розпорядженням Генерального Губернатора Франка прилучення Галичини до Генерального Губернаторства як Область Галичина—„Дістрікт Ґаліціен".

У Львові уряд дозволив створити централю допомогових місцевих комітетів—Український Крайовий Комітет, який часово не був залежний від краківського УЦК. Його головою став д-р Кость Паньківський. Рада Сеньйорів перейменувала себе на Національну Українську Раду і її члени сходились дальше під проводом д-ра Костя Левицького. Вона виготовила меморіял, в якому знову висунуто політичні вимоги і вислано делеґацію до німецького уряду в Кракові. Але уряд меморіял відкинув. Голови обох Українських Комітетів опинились в тяжкій ситуації. Пише про ці часи проф. Кубійович так: „Треба було балянсувати між нереальними вимогами Національної Ради і німецькою дійсністю..."

Зі смертю д-ра Костя Левицького в грудні 1941 року Національна Рада перестала діяти.

А яка ж була тоді українська дійсність? Дві справи вимагали негайної акції: рятування полонених із совєтської армії, які жили в таборах і вмирали з голоду, і рятування населення на цілому Підкарпатті, де почав ширитись голод.

Завдяки енерґійній інтервенції УЦК в Кракові і Берліні удалось домогтись звільнення багатьох полонених. Призначено референтом полонених Романа Данилевича, який їздив по таборах і організовував транспорти. У Львові зорганізовано перехідні пункти для поворотців. Але з полоненими тягнувся і... тиф. Завдяки однак енерґійній акції д-ра Черкавського недугу вдалось зльокалізувати, хоч були випадки захворювання, а навіть і смерти серед працівників Комітету.

Осінню 1941 року вилили підгірські ріки. Пропав ввесь дорібок зерновий і овочевий і так не дуже багатого населення. Почався голод. Проф. Кубійович і д-р Паньківський відбули наради і рішили переселити з цілого Підгір'я дітей від 8-14 років життя на Поділля на час переднівку, для всіх інших зорганізувати т. зв. „народні кухні", які ділили не тільки по містах, але й в кожному селі. На початку 1942 року переселено тисячі дітей з Лемківщини, Бойківщини і Гуцульщини, зорганізовано сотні „народних кухонь", у яких один раз в день видавали населенню юшку і 1/4 кг хліба. Харчі частинно одержувано від уряду (Німеччина потребувала робітників), дещо від української кооперації, решту зібрано поміж нашим селянством, не заторкненим голодом.

Проф. Кубійович цікавився тією справою, часто бував у Львові, разом з д-ром Паньківським відбував поїздки в терен, заторкнений голодом, скликував наради з референтами поодиноких ділянок, вислухував не тільки їхніх звітів, але хотів знати їхні думки, як поліпшити допомогу.

В лютому того ж року зліквідовано німецьким урядом Крайовий Комітет у Львові, а територію Східньої Галичини прилучено до Українського Комітету в Кракові. Д-р Кость Паньківський став першим заступником проф. Володимира Кубійовича. Це спричинило деякі труднощі організаційного порядку, але добра співпраця проф. Кубійовича з д-ром Паньківським дала можливість розвинутись многогранному українському життю, хоч його втиснуто у вузькі рамки допомогових комітетів.

Багато акцій німці починали серед українців на власну руку, поминаючи УЦК. Треба було справи „ловити вже в руху". Це спричиняло багато труднощів і д-рові Паньківському і проф. Кубійовичеві особливо, бо він ніс на собі всю відповідальність за прояви життя серед українців. До таких справ належала т. зв. „Служба батьківщині", яку зачали німці серед населення Галичини. Ця служба була обов'язкова для хлопців від 18 до 20 років і добровільна від 20 до 30 років. Згідно з німецьким розпорядженням членів „Служби" мали вживати до направи доріг, до осушування полів, до споряджування пасовиськ тощо. Але незабаром виявилося, що наших хлопців німці почали вживати для закопування тіл помордованих жидів, а навіть екзекуціями знищених українців. Численні протести проф. Кубійовича в Кракові і Берліні, а д-ра Паньківського у Львові, припинили вкінці такі розпорядження. Подібно було і з набором наших людей до праці в Німеччині. На села накладано щораз більші контингенти доставлювання робітників, а це загрожувало сільському господарству. І УЦК мусів вникати в усі ці справи.

Та все ж таки українське життя почало стабілізуватись. Навіть у вузьких рамках, накреслених німецьким урядом, а здійснюваних за допомогою УЦК, пощастило домогтись дозволу відкриття на терені Галичини кількох українських гімназій, інститутів—медичного і ветеринарного, численних технічних шкіл, зорганізовано густу сітку нашого народного шкільництва, садочків. Почав працювати Інститут Народної Творчости, жіночі секції, діяв у Львові Літературно-Мистецький Клюб, театр легкого жанру „Веселий Львів", в оперному театрі йшли українською мовою опери світової слави. Дозволено на організацію „Виховних Спільнот Молоді" (Пласт був заборонений). Та відносно спокійні часи в Галичині в 1942 році зовсім не означали затишшя на всіх українських землях.

У висліді жорстокої поведінки німців за Сокальським кордоном вже з кінцем 1942 року почався спротив українського населення під видом підпільних партизанських груп. Це знову спричиняло відплатну дію німців: палено цілі села, вистрілювано населення. Поїздка проф. Кубійовича на цей терен і інтервенції в німецькому уряді не дали бажаного висліду.

В листопаді 1942 року заломився німецький фронт під Сталінградом. Почався відворот німецьких військ на цілому східньому фронті. В 1943 р. посилилась дія різнонаціональних партизанських груп, вона обняла й Галичину. Діяли вже й Польська Армія Крайова, Польська Армія Людова, вступила в дію Українська Повстанська Армія. Большевики кинули на терен Галичини велику партизанську групу під проводом Ковпака у т. зв. „Карпатський рейд". Наші села раз-у-раз переходили у володіння різних повстанських груп, які забирали харчі, людей, тут і там вбивали німців. Уряд проголосив гасло: „За одного німця—сто". Найлегше було брати як закладників наших людей. Розстрілювали чи вішали суспільних діячів, інтелектуалів,—і залишали їх в місцях екзекуції на цілий день для построху населення. На вхідних дверях українців у Львові появилися якісь таємні знаки, яких ніхто не знав, зникали люди.

Проф. Кубійович мав друге бюро у Львові, залишаючи в Кракові свого заступника. Досліджування різних непередуманих акцій в терені, поїздки Краків-Берлін, інтервенції в урядах, допомога потерпілим—ось як складалась праця і проф. Кубійовичам і д-ра Паньківського. А життя висувало нові вимоги. В другій половині 1943 року почалась еміґрація з України. Це було переважно наше духовенство, наш науковий і мистецький світ. Всіх їх треба було зберегти перед вивозом як робітників до Німеччини, улаштовуючи на працю у Львові. Організація гуртожитків для них, улаштовування по приватних домах, зустрічі для взаємного пізнання—ось що виповнювало працю Президії УКЦ.

І знову нові справи, які німці накидували, треба було ладнати. В міру цього, як побільшувались німецькі людські втрати, німці почали на власну руку притягати до військової служби місцеве населення. Були дві цікаві акції: організація більших військових одиниць і набір хлопців від 15 до 20 року життя, а згодом і дівчат до помічної служби протиповітряної оборони в Німеччині.

З початком 1943 року рознеслась у Львові вістка, що губернатор за зразком балтійських народів почав переговори з військовими колами в справі організування українського місцевого населення до війська. Голова УЦК проф. Кубійович після наради з д-ром Паньківським рішив цю справу включити до УЦК. Відбулися численні наради в Президії УЦК у Львові, наради з визначними особами колишньої Української Армії з часів визвольних змагань, з провідними особами сучасного українського життя у Львові, і вкінці із найбільшим авторитетом Митрополитом Андреєм. Пам'ятний його вислів „Немає майже ціни, яку треба б дати за створення української армії"—був децидуючим.

Вирішено: кінець війни наближається, треба мати модерно вишколену українську армію, а це можливе тільки в рядах німецького війська. Справу віддано в руки проф. Кубійовича. Але тут його позиція не була легка, бо думки в тодішній широкій українській громаді були поділені: чи в такій ситуації, в якій знайшлась тоді Німеччина, варто було власне в мілітарній ділянці з німцями співпрацювати, особливо серед молодого покоління.

В квітні того ж року проголошено набір до Дивізії, а в липні вже виїхав перший транспорт новобранців на вишкіл.

Друга справа, яку німці розпочали на власну руку—це проголошення набору юнацтва до допоміжної військової служби. Дійшло до того, що німці самовільно ходили по українських середніх школах і заохочували молодь вступати до добровільної служби протиповітряної оборони. І наша молодь почала зголошуватись, бо молодечий вік шукає пригод. Протести батьків, конференції в урядах, наради УЦК з батьками давали мало. Уряд не уступив, але погодився на призначування опікунами над тією молоддю українських священиків і учителів.

В січні 1944 року большевики стояли вже на кордоні Галичини. Почалась евакуація. Референтом для тієї справи УЦК назначило проф. Зенона Зеленого. Хоч як важко приходилось в тих часах із транспортом, все ж таки завдяки зусиллям обох голів УЦК у Львові і Кракові вдалось у відносно короткому часі переселити біля 400.000 осіб на Словаччину, до Австрії і Німеччини. Багато із евакуйованих залишилось ще на деякий час в Криниці і Кракові. Для допомоги переміщеним особам зорганізовано в Криниці, Відні, Братиславі і Берліні, а згодом і в Любені на Шлеську станиці УЦК.

Востаннє проф. Кубійович був у Львові в червні 1944 року, щоб попрощати своїх співробітників, а д-р Паньківський із останніми службовцями львівського УЦК виїхав зі Львова 19-го липня. 27-го липня 1944 року большевики зайняли Львів. Проф. В. Кубійович був тепер в постійних роз'їздах по станицях УЦК, стараючись пізнавати умови життя переселенців. Капітуляція Німеччини була неминуча.

Останніми актами діяльности проф. Кубійовича як голови Українського Центрального Комітету вже на терені Німеччини були інтервенції в уряді, щоб частини Української Дивізії, які збереглись після розбиття під Бродами, були перенесені в такі території Німеччини, до яких наближалися алійантські війська, і щоб наше юнацтво протиповітряної оборони перенести на терен Баварії. Заходи професора тим разом були успішні.

17-го квітня 1945 року голова Українського Центрального Комітету проф. Кубійович розв'язав у Баварії УЦК, а майно передав громадському комітетові під проводом Василя Мудрого.

І ще про один, хоч і дуже короткий відтинок праці проф. Кубійовича належить згадати, а саме про його участь в Українському Національному Комітеті в 1945 році, який був представником українців у Німеччині, а головою якого був ген. Павло Шандрук. Професор згодився бути його заступником.

За свою громадську діяльність в роках 1939-1945 проф. Володимир Кубійович був арештований американцями, як чільний „коляборант" з німцями. Йому було поставлено питання: „Хто, крім вас, ухвалював в Генеральному Губернаторстві смертні вироки для українців?.." І згадує професор: „Це мене розвеселило. Я написав довгий елябoрат, в якому з'ясував суть моєї праці і ролю Дивізії... і мав щастя". Не часто науковці горнуться до громадської праці, яка й нелегка, й не завжди вдячна.

Проф. Володимир Кубійович мав зв'язки з українським науковим світом у Берліні перед Другою світовою війною і в часі війни. Міг туди виїхати. Коли однак він вибрав інший і багато тяжчий шлях, то сталося це тому, що в його жилах текла завзята лемківська кров, яка ще в його молодости, в часі Листопадових днів, наказала йому вступити в ряди Галицької Армії, коли в багато пізнішому часі, в часі його доцентури в Краківському університеті подиктувати йому обороняти перед польським урядом українську правду, і за те позбавлено його праці в університеті, і коли вкінці цього вимагала українська рація очолити Український Центральний Комітет, найперше в окраїнних українських землях, а згодом і в цілій Галичині, і нести повну відповідальність за цілість українського життя, яке бурхливо пульсувало у воєнний час і не раз просочувалось поза рамки Українського Центрального Комітету, що йому накреслив німецький уряд. На цьому відповідальному пості він видержав до кінця.

Писав бо Покійний: „У ці важкі часи найважливішим нашим завданням було робити так, щоб у цій жахливій війні наш нарід, хоча б тут, у так зв. Генеральному Губернаторстві зазнав найменше втрат... ми для України повинні в першій мірі жити!"

І він для неї жив.

Фалина Любинецька

У ЩОРІЧНОМУ ЗВІТІ ФБІ „Злочинність у З'єднаних Стейтах" сказано, що кількість злочинів у країні збільшилася в 1985 році на 5 відсотків у порівнянні з 1984 роком. Зростання злочинности після 1981 року спостерігається вперше. „Для нас покищо незрозуміло, чому знову збільшилася злочинність. Ми займаємося вияснениям цієї обставини", — сказав директор ФБІ Вілліям Вебстер, коментуючи звіт. Найбільше злочинність зросла у південних стейтах — на 9 відсотків, найменше у північно-східніх — на 2 відсотки. Перше місце щодо кількости вбивств на 100,000 мешканців належить Дітройтові — 58 вбивств. Ню Йорку, в якому на кожні 100,000 жителів припадає 19 вбивств, нема серед 25 міст, що очолюють список.

ДО З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ Америки висланий з Франції член негритянської радикальної групи „Чорні пантери" Роджер Голдер, який в 1972 році брав участь у повітряному піратстві над Сан Франсіско. Р. Голдер і його спільники захопили тоді літак з 97 пасажирами на покладі і вимагали 500,000 долярів викупу. Діставши гроші, злочинці перегнали літак в Альжир, звідки Голдер перебрався до Франції з фальшивими документами. Голдер був заарештований два місяці тому за спробу пограбування. Він сам звернувся з просьбою в суд вислати його до ЗСА,а не в якусь іншу країну.

Намагаються...

(Закінчення зі стор. 1)

ник штабу Білого Дому Доналд Ріген зліквідували пост дорадника для жидівських справ і, як не дивно, знайшли для цієї справи прихильні голоси серед деяких жидівських груп й ізраїльської амбасади. Сам президент Б'най Б'ріт Джералд Крафт написав президентові Роналдові Регенові листа, закликаючи його зліквідувати бюро для жидівських справ в Білому Домі, яке тільки викликає антагонізми у спільноті. Віцепрезидент Джордж Буш не погоджувався з цим, але за ліквідацією був сам Президент і вже згадані особи.

У цій ситуації зросли шанси Л. Косліса і коли Л. Чавез покинула бюро, щоб кандидувати на сенатора в Мериленді, Косліс перебрав віжки керівництва і став повним дорадником Президента в етнічних справах. Зустрівшись із зростаючими впливами Косліса, деякі жидівські групи вдарили на сполох, хоч не мали жадних доказів, що він є антисемітом. Їх огортає страх, що за його посередництвом до Білого Дому продістануться впливи східньоевропейських лідерів, яких жидівство підозріває в антисемітизмі.

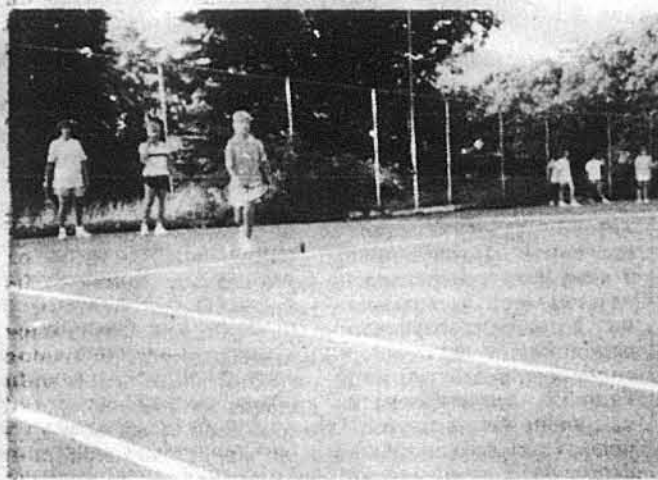
Деякі жидівські групи побоюються, що впливи „екстремістів" в Білому Домі настільки збільшаться, що стануть загрожувати ОСІ, а навіть стануть початком ліквідації цієї установи.

ФЕДЕРАЛЬНІ АГЕНТИ арештували в стейті Луїзіяна 13 осіб, підозріваючи їх у змові з метою скинення уряду республіки Сурінам. Проти заарештованих висунені обвинувачення в порушенні закону про невтралітет, який забороняє громадянам ЗСА брати участь у скиненні чужинецьких урядів. Керівник групи змовників Томас Дінлі працював у митному відділі міста Ґренада, Міссісіпі. Він завербував решту осіб, обіцявши кожному один мільйон долярів на випадок успіху Речники Адміністрації заявили, що змовники не мають нічого спільного з американським Урядом. Ця заява була зроблена, щоб заперечити чутки, ніби Ci-Ай-Ей плянує скинути лівий режим у Сурінамі. Група змовників була заарештована на невеликому летовищі недалеко від Ню Орлінс, звідки вони мали намір вилетіти в Сурінам.

На Союзівці з успіхом пройшов тенісовий табір

Вправи на кортах.

Удар в бігу.

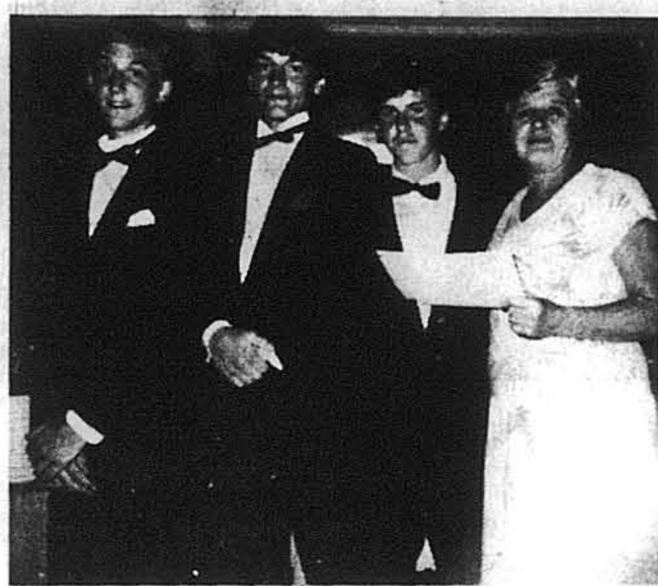
Руханка перед лекціями

Найкращі таборовики з нагородами під час бенкету (зліва): Алі Шох, Павло Білинський, Христя Ворох і Марко Рондяк.

Дівчата дякують „шефові" Андрієві Лесіву (зліва): Ксеня Кизик і Арета Ракоча-Крушельницька.

Признання і подяка господині Союзівки Софії Шпак від таборовиків (зліва): Михась Гинянський, Ігор Мулик і Гю Рейні.

Група 80 юнаків і юначок у віці від 11 до 18 років з різних стейтів ЗСА — а то й з далекої Аргентини — закінчили 11-денний тенісовий табір на Союзівці, який тривав від 22-го червня до 2-го липня.

На програму табору складались: щоденні біги, руханка і майже шість годин групових тенісових лекцій кожного дня. Тільки дві лекції перервав дощ.

Крім того, таборовики плавали, грали відбиванку, футбол, кошівку і майже кожного вечора мали товариські вечірки при магнетофонній музиці, ватру тощо.

В кінцевій стадії табору переведено турніри у п'ятьох групах — трьох хлоп'ячих і двох дівочих.

Переможцями в групі А вийшли Гю Рейні і Олександер Була, в групі Б — Андрій Яцикевич і Петро Клим, в групі В — Дамян Бук і Андрій Була.

В дівочих групах перші і другі місця здобули — Марта Кутко і Андрея Марк (А) і Марійка Коропецька та Ліза Сонна (Б).

Нагороди найкращих таборовиків здобули Алі Шох Христя Ворох, Марко Рондяк і Павло Білинський.

Всі нагороди вручили інструктори під час заключного бенкету, після якого таборовики влаштували свою розвагову програму на сцені „Веселки", в залі якої вони відтак влаштували забаву.

Табором провалили Юрій Савчак і Зенон Снилик, а їхніми асистентами були: Арета Ракоча-Крушельницька, Ганя і Ліда Савчак, Адріян Кутко, Василь Манько, Евген Олинець, Андрій Хархаліс, Марко Андрушко і Ксеня Кизик.

Всі таборовики отримали грамоти, а від табору вони вручили ними підписані грамоти господині Союзівки Софії Шпак і головному кухарові Андрієві Лесіву.

РЕЧНИКИ АДМІНІСТРАЦІЇ підтвердили повідомлення, яке появилося в деяких американських газетах про те, що у звільненні священика Лоренса Дженка особисто брав участь директор Ci-Ай-Ей Віллям Кейсі. Газета „Сан Франсіско Екзамінер" повідомила, що В. Кейсі тайно літав у Дамаск, де зустрічався з президентом Сирії Гафезом Ассадом і особами, які мають контакт з викрадачами американців. Про поїздку Кейсі знали лише президент Роналд Реген і два його найближчі дорадники. Газета повідомила також, що амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях Вернон Волтерс кілька разів тайно зустрічався з президентом Г. Ассадом і можливо підготовив ґрунт для поїздки Кейсі.

ЗВІЛЬНЕНИЙ ЛИВАНСЬКИМИ мусулманами-шіїтами римо-католицький священик Лоренс Дженко був прийнятий Папою Іваном Павлом II на довшій приватній авдієнції і передав йому листа від захоплювачів, які тримають у полоні ще інших закладників. По дорозі до ЗСА о. Доженко зупиниться ще на коротко в Лондоні і там буде прийнятий на розмову Кентеберійським Архиєпископом Робертом Рансі. У полоні перебувають ще три інші американці: Террі А. Андерсон, головний кореспондент Ассошіейтед Пресс, Томас М. Сатерленд, декан сільськогосподарського факультету в американському університеті в Бейруті, і Дейвид П. Джейкобсен, директор американського університетського шпиталю.

ШВЕДСЬКА ПОЛІЦІЯ арештувала і обвинуватила у шпигунстві чотирьох чехів, два з яких є громадянами Швеції. Прокуратура Швеції обвинуватила їх також за те, що вони випозичили одномоторовий літак „Пайпер-Черокі" і кружляли ним над стокгольмським архіпелагом, де розміщені чисельні військові об'єкти. Від арештованих поліція відібрала фотографічний апарат і поліційні спеціялісти студіюють тепер фото-плівку, щоб встановити, що було на ній зафіксовано.

Деякі...

(Закінчення зі стор. 2)

винувачення на українців та інші неросійські народи в СССР, якщо ці народи боряться за своє визволення проти тих, які є водночас ворогами Ізраїля і взагалі жидівського народу?!

Але... на ці теми в такому чи інших аспектах багато разів і різним українським авторам чи політичним діячам доводилося писати й виступати. До цього часу — безуспішно. Крім дуже малого гурту жидівських діячів, які нас розуміють і ширять ідеї українсько-жидівського наближення, загал жидівської суспільности залишається на безоглядно до нас ворожих позиціях. Що має статися чи яких аргументів треба вживати, щоб наставлення жидівських кіл змінилося?

П'ЯТЬ МАЛИХ ЗЕМЛЕТРУСІВ знову навістили Каліфорнію у вівторок, 29-го липня ц.р. Науковці здогадуються, що це правдоподібно доведе до одного великого землетрусу. Землетруси сягали від 3,6 до 4,4 точки на скалі Ріхтера та не заподіяли великої шкоди. Великий землетрус може бути в околиці Сан Андреяс та сягатиме бодай 8 точок на скалі Ріхтера. Науковці про це говорять, бо ще 100 до 200 років в околиці Сан Андреяс були великі землетруси.

ЯКЩО ЧЕРГОВА КОНФЕРЕНЦІЯ країн, членів ОПЕК, що відкрилася в Женеві, не приведе до якихось результатів, то ціни на бензину і далі будуть зменшуватися. До такого висновку прийшов Дан Ландберг, який займається постійно аналізою стану цін на бензину. За словами Д. Ландберга, нині ціни на бензину в середньому по країні є найнижчими за останні сім років. Ціни можуть зменшитися до осени ще на 10-15 центів за гальон бензини, якщо конференція ОПЕК закінчиться безрезультатно.

Червневий...

(Закінчення зі стор. 2)

Нарікав він на те, що у всесоюзних, телевізійних і радіових передачах увагу звертають головно події у Москві. Навіть про таку подію, як Всесоюзне Шевченківське свято літератури і мистецтва, на яке приїхали з Канади і з Китаю — не було у „Правді" й згадки. Говорив Олійник і про проблему української мови, нав'язуючи це до з'їзду українських письменників. „Проблеми рідної мови в школі, в театрі, в дитячих садках, — це вже питання нашої ленінської політики, порушення принципів якої болить гостро". Не вказуючи пальцем на чужих, Олійник виразно вказав, що це діло тих, що діють в імені росіян, а ними не є. Як і вказували інші дискутанти на українському з'їзді, проблема є у своїх, у лакейській психології ще від царських часів. Олійник виразно зазначив, що він тему мови висуває, хоч вороги цю справу можуть використовувати.

З'їзд спілки письменників України виявив, що є майже певний конценсус про сучасний стан. Висловлені думки підтримувано багатьма голосами чи це в доповідях чи в дискусіях. Це важне, як і те, що письменники виразно признають правду про фактичний стан. Свідомість своїх успіхів і неуспіхів, та ще й до того причини всіх своїх недотягнень — це найважливіший крок до поступу. Коли при цьому відповідальність за причини недотягнень береться на себе, а не спихається на інших у формі пасивного оправдання, це дуже дозрілий і здоровий крок.

Вімблдонські...

(Закінчення зі стор. 2)

полудні, вечорами. До цього доходять доповняльні спорти: плавання, відбиванка, копаний м'яч, а також і теоретичні лекції. Сім груп, по кільканадцять дітей кожна, від цих найменших — 10-11 літніх, до найстарших 16-17 літніх, вивчають волеї, серви й усі інші тайни королівської гри. З увагою слухають слів інструкторки чи інструктора і намагаються точно виконати інструкції.

— Багато дітей бере участь в таборі? — питаємо ред. Снилика.

— Неповна сотка; це доволі поважне число, але ми приготовані й на більше учасників.

— З яких найдалі положених околиць Америки приїхали на табір?

Відповідь ред. Снилика приємно нас заскочила.

— З Джорджії, Чикаго; але це нічим супроти учасників з Аргентини!

— І це аж трьох братів! — доповнює присутній Юрко Савчак. Їхній батьо працює в американській фірмі в Аргентині й щороку присилає їх на табори.

— Це справжні поліглоти! — додає ред. Снилик. — Говорять плавно по-українськи (похвала батькам!) еспанськи та й по-анлійськи, бо в Аргентині відвідують американську школу. Заавансовані вже тенісисти, будуть з них добрі грачі.

— Маємо дуже добрий матеріял; не лінуються, пильно працюють і з кожним днем роблять поступ. Приємно з ними працюється. Та мусять усвідомити собі, що десятьденний табір не зробить з них Тілденів, Еверт-Лойдів чи Бекерів. Це вже від них самих залежить, щоб своєю пильною працею добилися вершин. Попрацюють — прийдуть успіхи. От візьміть хоч би Данилка Нагірного: пильно над собою працює і о й збирає овочі своєї праці. Чемпіонат не приходить легко.

(е. ж.)